

Verliezen in het kwadraat

Steffi Soethoudt

Verliezen in het kwadraat

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

© Steffi Soethoudt, 2018

Omslagontwerp: Morgane Meeus

ISBN 9789402174281

Mybestseller BV

Delftsestraat 33

3013 AE Rotterdam

Nederland

www.mybestseller.com

www.bravenewbooks.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Hoofdstuk 1

20 jaar ben ik vandaag. 20 jaar, 3 maanden en 15 dagen geleden kwam ik op de wereld, een moment dat ik me niet herinner maar vele anderen wel. Ik kwam op deze wereld als Lore, dochter van Chris en Valerie. Als enig kind.

Mijn uiterlijk kan ermee door. Zoals elk, of toch bijna ieder jong meisje in deze maatschappij tegenwoordig, ben ik niet de volle honderd procent tevreden over mijn lichaam. Ik heb bruin, dik en veel haar, blauwe ogen en ben niet de magerste. Obesitas heb ik niet maar laat ons zeggen dat de vrouwelijke rondingen duidelijk aanwezig zijn.

Mijn ouders woonden op het moment dat ik hen kwam vergezellen al in het kleine, gezellige huisje in Deurne, waar we nu nog steeds wonen. Rustige straat, beige voorgevel, leuk tuintje. Ik groeide hier op, maakte hier vrienden. Ik studeer nu ook verder:

vroedkunde, in Lier.

Lier, gezellig stadje. Alles binnen handbereik. Leuk studeren daar. Onze campus bevindt zich in de winkelstraat. Verleidelijk dus mijn bankrekening slinkt regelmatig af. Dit in tegenstelling tot mezelf, waar de kilootjes gemakkelijk aanvliegen.

Het is niet zo dat ik een populair meisje ben, neen, absoluut niet. Ik houd me liever op de achtergrond, daar waar niemand continu naar je staart en niet iedereen de hele tijd op de hoogte is van wat je doet. Ik heb geen honderden vrienden, gewoon een paar heel goede. Vrienden voor het leven. De meesten van hen ken ik al zolang ik me kan herinneren.

Zo heb je Yoste, mijn kameraad met wie ik mijn hele schoolcarrière heb doorgemaakt. Yoste en ik startten samen in de kleuterschool, gingen samen naar de lagere school en zelfs in het middelbaar studeerden we de eerste 2 jaar hetzelfde: Latijn. Wanneer je gedurende 11 jaar steeds op hetzelfde gezicht moet kijken en steeds diezelfde stem moet aanhoren heb je twee opties: je kan elkaars ogen uitkrabben of je wordt onafscheidelijk. Wij kozen duidelijk voor optie twee. We waren niet altijd samen op school maar we wisten wat we aan elkaar hadden. Stonden en staan nog steeds voor elkaar klaar wanneer dit nodig is. Yoste wordt door velen gezien als aantrekkelijk, knap. Iets groter dan 1m80, blonde lokken, sportief. Laat ons zeggen dat Yoste niet de meest gespierde jongeman is

maar dat hij er zeker wel mee door kan.

Dan heb je ook nog Tinne. Tinne is in tegenstelling tot Yoste klein. Ze zal zo'n 1m50-1m60 zijn. Ze heeft bruine krulletjes, opgeknipt tot iets boven haar schouders. Tinne leerde ik kennen toen ik besloot van school te veranderen. Toen zat ik in het vierde middelbaar. Zij was diegene die de achtergrond in het oog hield, bewaakte. Je zou kunnen zeggen dat zij de koningin der achtergrond was. Ik ken mezelf en weet wat wegcijferen voor anderen betekent, maar wat Tinne deed, was niet gewoon wegcijferen, dat was leven om anderen gelukkig te zien. De eerste dag op de nieuwe school besloot ik om mezelf afzijdig te houden, niet te veel te praten. Gewoon observeren. Tinne voelde dat er iemand zich op de achtergrond begaf en kwam naast me zitten. Dat zal het moment geweest zijn dat er die ene klik was, waar mensen soms over spreken. Daar was de klik en die loste niet meer en zal, als ik het voor het zeggen heb, ook niet meer lossen. Tinne is stil, zegt niet veel. Toch niet wanneer ze zich nog niet volledig comfortabel voelt in je gezelschap. Tinne is als een tulp. Eerst heeft ze de vorm van een bol: klein en onopvallend. Bij een goed gevoel, een gevoel van veiligheid en liefde zal ze openbloeien tot de mooie bloem die ze is. Een tulp. Tinne is er altijd, een steun en toeverlaat. Ze zorgt voor zekerheid, iets wat je in deze maatschappij kan gebruiken.

Jef mag zeker niet ontbreken in mijn lijstje van

goede vrienden. Jef is groot, heeft bruine haren, is creatief en een levensgenieter. Ik leerde hem kennen op de sportclub. Toen ik Jef leerde kennen was ik er de volle honderd procent van overtuigd dat het een stille jongen was. Nog nooit heb ik me zo vergist. Hij is geweldig. Ik kan er uren mee lachen. Lachen tot ik er buikpijn van krijg. Alles kan ik tegen hem zeggen, bij hem uithuilen. Ik kan eerlijk toegeven dat Jef wel zeker ergens bovenaan mijn vriendenlijst behoort. Mijn beste vriend.

En dan heb je nog mijn allerbeste vriendin: Ella. Ella is een flapuit, ze zegt wat ze denkt. Past het niet voor je? Dan kan je gaan. Ella heeft kort donkerblond haar, bezit de rondingen die elke vrouw dient te bezitten en prachtige blauw-groene ogen. Ik kan geen enkel moment meer bedenken dat wij elkaar niet kenden. We ontmoetten elkaar in het ziekenhuis, waar we buurmeisjes waren. We lagen samen in de couveuse. Hier verbleven we gedurende een bepaalde tijd. We beseften nog niet veel, hadden nog niets te zeggen. Het was zo dat onze ouders ons elke dag kwamen bezoeken gedurende de periode dat wij daar lagen. Ze zagen elkaar vaak, zeiden nooit iets, iedereen zijn eigen huishouden. Tot er een moment was dat beide mama's alleen waren, zonder papa's. Het leek voorbestemd. Hun blikken spraken boekdelen en al snel schoven ze de stoelen bij elkaar en stonden de monden niet meer stil. Ze vonden steun bij elkaar. Dit

is het moment waar ik nog steeds het meest dankbaar voor ben. Als dit niet was gebeurd, had ik Ella waarschijnlijk nooit gekend. Beste vriendinnen werden ze, onze mama's. Valerie en Roos, onafscheidelijk waren ze geworden. Na hun dagelijkse bezoeken aan de neonatologie besloten ze vaak nog even af te zakken naar een gezellige koffiebar, brasserie of soms de cafetaria van het ziekenhuis. Ook onze papa's besloten dan maar samen op te trekken. Was dit omdat ze niet anders konden of omdat ze dit eigenlijk zelf ook wilden? Het blijft een discussiepunt tijdens de fijne etentjes, afspraakjes. Toch zijn papa en Leon nu ook beste maatjes.

Onze gezinnen deelden alles samen. Leed, vreugde, verdriet, alles. Zelfs de straatnaam. Na enkele maanden verhuisden Ella, Leon en Roos naar het huis vier huizen voorbij het onze. Dezelfde crèche en dezelfde kleuterschool.

Onze eerste dag naar de grote kleuterschool. Hand in hand met een grote lach op ons gezicht liepen we door de schoolpoort. Mama's pinkten een traantje weg. Samen bij juf Tinny in de eerste kleuterklas. Het is een twijfelgeval of het een herinnering is of dat ik het me meen te herinneren door de vele verhalen: allemaal zaten we in een cirkel rond de juf. We mochten vragen stellen. Iedereen vroeg dingen zoals "Wat is jouw lievelingskleur, juf?" "Wat gaan we allemaal doen dit jaar, juf?" Tot er een middelgroot, blond jongetje vroeg

“Hoeveel belletjes nog tot ik naar huis mag, juf?” Dat was het moment dat Yoste me het eerst opviel. Lief zoals we waren, gingen Ella en ik naar Yoste heen. “Waarom wil je zo graag naar huis? Kijk naar al dat speelgoed hier!” We besloten om met drie tussen de gigantische hoeveelheid speelgoed te kruipen en er tot het laatste belletje niet meer tussenuit te komen. Dat was het moment dat onze onvoorwaardelijke vriendschap begon.

Hoofdstuk 2

7.56u, zondagochtend, 18 maart 2016. Vraag me niet waarom, maar ik lig klaarwakker in bed. Ik heb absoluut geen verplichtingen vandaag behalve mijn korfbalwedstrijd in de namiddag. Korfbal, het lijkt alsof ik nooit iets anders gedaan heb. Ogen wijd open en de gedachten in mijn hoofd volgen elkaar op. Zo onrustig was ik nog nooit op een zondagochtend. Ik kijk nogmaals naar mijn wekker en stel vast dat het echt 7.56u is. Het is nog muisstil in huis.

Ik neem mijn mobiel en zie dat ik een sms heb van Ella. Aangekregen om 7.14u. Die was vroeg op. “Lore, ik moet je snel zien. Asjeblijft.” Voor ik het goed beseft, sta ik helemaal omgekleed in het midden van mijn kamer. Ella panikeert nooit. Nu duidelijk wel. Er is iets mis en het is ernstig. Ik loop naar beneden. Iets te luidruchtig vrees ik, want ik hoor dat mama me volgt.